

налъ въ неприятелски рѣцѣ. И дѣйствително, когато челото на колоната почна да слиза въ полето и видѣ движенията на войскитѣ, що ставаха около града, убѣди се въ печалната тая истина. Помощта бѣ стигнала твърдѣ късно. Мюшира се отказа прочее да продължава марша по сѣщия пѣтъ и потърси нѣкой другъ планински пѣтъ, за да отиде и види по-отблизо какво става въ Ловечъ. Часътъ въ около 3, колоната пристигна на една могила, отъ която се виждаше града и околноститѣ му. Колоната се установи тукъ и постави аванъ-постове по склоноветѣ въ посока на града. Офицеритѣ отъ щаба направиха рекогносцировка по единъ пѣтъ, водящъ за Ловечъ, слѣдъ което мюшира се опѣти по него съ нѣколко ескадрона. Щомъ Руситѣ съгледаха турската конница, заловиха се за оръжие. Османъ-паша прѣброи около града повече отъ 18 баталиона, готови за бой. Той събра тогава виспитѣ си офицери и се съвѣтва съ тѣхъ относително своеврѣменността на една атака. Мнѣнията на офицеритѣ бѣха раздѣлени; повечето отъ тѣхъ мислѣха, че една несполука би се отразила много лошо върху работитѣ въ Плѣвенъ.

Османъ-паша забѣлѣжи, освѣнъ туй, че даже ако прѣвъзѣмаха пакъ Ловечъ не биха могли да се установатъ въ него солидно,